

MILIONÁŘKA, Zdeňka Děrdová

Zpracovali: Lucie Schneiderová, Julie Zadražilová, Tobiáš Sychrovský a Emma Kintera, žáci 7. a 8. ročníku ZŠ Londýnská

S pomocí pedagogů: Michaela Jančová a Jana Müllerová

Zdeňka Děrdová se narodila roku 1926 v Praze a dodnes zde na pražském Novém Městě žije. Spolu se svou rodinou prožila značnou část dětství na Zlíchově. Životem ji provázela víra a velkou inspirací pro ni byl její milovaný otec.

Ona ani její rodina nikdy nevstoupili do KSČ, jedním z hlavních důvodů byla jejich křesťanská víra. Ona sama odmítla vstoupit i do Svazu mládeže.

„Ano, já jsem odmítla vstoupit do svazu mládeže, i protože jsem si řekla, že ty ruský písničky zpívat nebudu.

Protože jsem byla jinak vychovávána. Já jsem byla nábožensky vychovávána a pro Sokol jsem byla vychovávána, milovali jsem T. G. Masaryka.”

V Praze prožila také období heydrichiády, kdy mohly být byty všech občanů kdykoliv kontrolovány gestapem.

„Chodili po barákách a můj tatínek měl na rádiu (na rádiu) zatrženo, kde se chytá Londýn, a teď vám přijde Němec - a to byli Němci, ty měli tady ty lebky, jó to byli ti nejhorší.”

V té době byli u nich na návštěvě příbuzní, kteří nebyli nahlášeni. I za to mohla být rodina uvězněna, či dokonce popravena. Naštěstí Zdeňčin tatínek uměl bravurně německy, čímž Němce ohromil a vše dopadlo tak, jak mělo.

„Vyšlo to prostě dobře, ale měli jsme strach, aby ho nezavřeli, jako Sokola že jo.”

Za protektorátu musela přerušit studium na gymnáziu a měla být povolána do výroby. Díky známostem jejího otce dostala práci u lékárníka Adolfa Písaříčka v pasáži Světozor. Společně tajně posílali léky do koncentračních táborů.

„Byla válka, nebyly léky.”

„A taky jsem posílala, protože měli někoho známého, měli v koncentráku, a tak se smělo jednou za čas tam poslat balíček.”

V Praze zažila i květenové události roku 1945.

„To už tady byl ten květen, jo už ten květen a po ulici chodili ještě i němečtí vojáci a tak dále a my se Zdeňkem jsme stáli v tý výloze a naproti, naproti vám najednou - myslím že to bylo čtvrtý patro, přišla na balkón ženská a ta spustila seshora americkou vlajku! Víte, jak jsem se radovala, že je konec války?”

V 50. letech život v Československu nebyl vůbec lehký.

„Mýho spolužáka zabili, oni ho obvinili, že falšovali lístky na maso.”

Paní Děrdová žije, jak nejlépe umí, a žije pro druhé.

„Víte, co je důležitý, to jsem já zjistila a jedu podle toho, důležitý upravit si svoji povahu, brát věci nad věci, víte a bejt šťastnej ze života. Já jsem vždycky, moje bylo, máte na mě spolehnutí a já si za tím, co dělám, stojím.”